

Frandsen var inde på. Men det er også en kendsgerning, at når det drejer sig om forskellige mundtlige eksaminer, er der meget betydelig forskel, hvilket hr. Duetoft var inde på – selv om jeg har skældt hr. Duetoft ud for at konstatere noget om studentereksamen i Gedser og Ska-gen; der er altså ikke gymnasieskoler nogen af stederne! Men faktisk var det, han sagde, i øvrigt rigtigt.

Det Konservative Folkeparti ønsker ikke, at karakterer skal optræde som konkurrenceparametre i fuld offentlighed, for det vil til syvende og sidst undergrave karaktersystemet. Vi ønsker meget kraftig og skarp konkurrence med hensyn til tilbud – japansk, portugisisk, kinesisk, eller hvad det nu måtte være – og kvalitet. Vi, der har en baggrund i gymnasiesektoren – som rektor for en af landets største gymnasieskoler har jeg selv gang på gang erfaret det – ved jo, at eleverne taler sammen, og at lærerne taler sammen, og at alle ved, hvilke karakterer de andre får; men udgangspunktet må være respekten for den enkelte elev og dermed også respekten for den enkelte elevs karakterer.

Der skal konkurreres på kvalitet og på tilbud. Men jeg er overbevist om, at i en situation, hvor mange gymnasieskoler ligger ganske tæt op ad hinanden og skal konkurrere om et måske lavere elevtal, kan vi jo lige så godt være ærlige og sige til hinanden, at når vi skal finde ud af, om Ole – og det var ikke ministeren, jeg tænkte på i den forbindelse – skal have 8 eller 9, vil der komme en udskridning, og så giver vi rask væk 9. Vi kan jo ikke risikere, at vi får et lavere gennemsnit end de øvrige. Derfor vil en fuldstændig offentliggørelse af karakterer medføre en despekt, en deroute for karaktersystemet, og det ønsker vi ikke.

Der er nogle små nuancer omkring nogle formuleringer, som måske kan skabe problemer; men det får vi afklaret under udvalgsarbejdet. Men sammenfattende vil Det Konservative Folkeparti sige, at vi støtter samtlige dele i forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Som det allerede er nævnt, er dette lovforslag jo en sammenstykning af en række enkeltdele, som selvfølgelig vedrører gymnasiet, hf og voksenuddannelserne, men ikke i sig selv har så forfærdelig meget med hinanden at gøre.

Jeg vil sige, at en række af de ting, som nævnes her, ser vi ikke nogen problemer i. Det gælder forslagene om suppleringskurser, kostafde-

linger og sikring af elever på private skoler, der bliver nedlagt, og vi ser heller ikke noget problem i, at man udvider fagrækken – tværtimod.

Vi ser det også som noget rigtigt, at man ikke længere kan fritages for faget religion. Jeg tænkte på, da jeg så forslaget, at det egentlig var sært, at vi ikke allerede for knap 5 år siden vedtog dette forslag, som et parti stillede ved den lejlighed, men det gjorde vi altså ikke. Jeg synes, det er rigtigt at sige, at faget religion skal alle have, for faget giver mere viden om kulturmønstre og forståelse for kulturmønstre end mange andre fag, og derfor er det rigtigt, at alle skal have dette fag.

Jeg vil ikke berøre spørgsmålet om offentliggørelse af karakterer ud over det, jeg allerede har sagt, men understrege, at vi i høj grad er tilhængere af, at man skal kunne evaluere, og at den evaluering, der finder sted af denne undervisningsdel i dag, er rigtig. Når man kommer udefra og foretager vurderingen, kan man selvfølgelig også lade det indgå i den samlede evaluering, hvordan karaktererne har været. Så indgår de i en helhed, og så er de ikke noget, der offentliggøres særskilt.

Det, jeg også godt vil knytte nogle kommentarer til, er spørgsmålet om uddannelse af gymnasielærere. Vi er enige i forslagens intentioner om at forbedre pædagogikum for de kommende gymnasielærere. Som det også fremgår af en rapport, som vi udarbejdede i 1993, om vores læreres pædagogiske baggrund i forhold til gymnasielærere i andre lande, må man sige, at danske gymnasielæreres pædagogiske forudsætninger – både teoretisk og praktisk – er ringere, og specielt er den nuværende ordning, hvor man skal tage pædagogikum, sideløbende med at man er ansat på en skole, klart utilfredsstillende. Derfor er vi enige i de intentioner, der ligger i den føromtalte rapport.

Det er klart, at der kan opstå problemer, og derfor har man foreslået oprettelse af et optagesnæv, hvis der melder sig mange flere kandidater, end der skønnes at være behov for. Der vil givetvis være en række problemer, som man må finde ud af at løse. Hvilket kriterium vil man anlægge, og hvis de pågældende kandidater har stort set samme forudsætninger – f.eks. de samme fag – hvem skal man så vælge, og hvem skal man fravælge?

I dette lovforslag er der også tænkt lidt på noget, som vi har haft lejlighed til at vende andetsteds, og det er spørgsmålet om aflønning. Jeg vil godt understrege, at vi betragter det som et